

ממנו. וכך קרה גם לי. תקף אותי שגעון להכתוב עם איזה משוגע כמוני.
"לא ארבה באינפורמציה על עצמי. יפה? לא מפלצת? גם לא רגילה? כן. אוהבת שמחה, אופטימיסטית נורא. אוהבת ספרים, מוסיקה, בילוי טוב, ובכלל — כל דבר ששמו טוב. מעוניינת אני באחד שיהיה... טוב. אינו חייב להיות יפה כקלארק גיבל למשל, אך שיהיה טיפוס רציני וסולידרי.
רצוי אחרי הצבא. אחד שאפשר לדבר איתו, סליחה, להתכתב, על נושאים רציניים. ובכלל, רותי. אני מקשקשת יותר מדי. ואיני יודעת מדוע. יצר הקשקוש נח עליי."
לדה, לני הביתה, אמא שלך קוראת לך.
★ ★ ★

הסאגאן, נראה, מטרבת פשוט לרדת מן הכותרות. למי

התחילי מעתה לעשות דברים למען ברכיך. ילדתי. חצי טרכי נגלות אותו בקרוב, ואיני מתכוונת לשפתיהם. אולי האופנה החליטו שהשק זה כלב, והם מכינים לך אוהל, אם לא איכפת לך, את תיראי כמו פרמיה וכל ברכיך יהיו מגולות. אז עשי משהו בנידון. כפיפות בדרך בלי סוף, תנועות רכיבה על אופניים, כל דבר. אבל מהר...
★ ★ ★

למה? ככה!

מכתב מן הסוג שאני אוהבת לשגור (1063/65):
"תמיד נראה לי מדורך אידיאלי ופשוט, המיועד לאנשים שאין בהם אומץ ללכת לשדכנים שמקצועם בכך, ולנערות שפחדות לראות עצמן כמודעות השדכנים של יום ו... תמיד הייתי עוברת על מדורך בחיך של סלחנות — שהיא כזאת אני תמיד — וחושבת עד כמה ירד אותו אדם מרדני ולא היה חוסר-אומץ אישי הגענו — לאחר 2000 שנה! ובכן, מה גרם לך שדחאק אני, שהגני בעלת אומץ אישי רב, מתעדת להיות מורה ומתעניינת בפסיכולוגיה, שירה, ריקוד, ספרות ופוליטיקה במעט, שדחאק אני, שיש לי הצ'חה אצל המין השני, אראה את עצמי יושבת וכותבת לך מכתב? (יש לך עוד זמן להתחרט: אחת, שתיים, שלוש! טוב, אם את מתקשקשת...)
"בחדאי השאלי את עצמך, נו, מה בעצם רוצה אותה ילדונת ממני? פשוט! שתכירי לי אחד שיהיה, או לפחות שירגיש את עצמו, ראוי לאחת כמוני. וזה לא כל כך פשוט! הוא יכול להיות קיבוצניק, ואף רצוי מסביבות היפה. הוא יכול לכתוב על כל מה שיש עם לבו. אפילו פוליטיקה ופסיכולוגיה. רק לא פסיכולוגיה של תרגוליים! למה? ככה! הוא צריך לדעת קצת לרקוד ולהראות כגבר בן 22".
בעצם, עדיין לא הסברתי מדוע אני כותבת דחאק למי דורך, את יכולה עוד להסיק שאני לי דם ללכת לשדכן. ובכן, למה? פשוט ככה! לא מספיק לך? לא צריך."
זו מורה, זו!

תם בחור מגודל

(1063/66), מסכן, אין במה להתגאות. הוא טוען שאינו טיבל בשום רגשי נחיתות, שבאמת, אין לו אופנוע, והוא אפילו לא לומד שנה שלישית משפטים. הוא (כן) בחור מגודל, העובד במפעל מתכת, מתעניין בפוליטיקה, תיאטרון, ציור וגם קצת ספרות קלאסית. תחביביו העיקריים: כתיבה, קריאת כל עמוד המודעות במעריב של ערב שבת. אינך חייבת להיות בעלת תחביבים כשלו, דחאק. עליך, רק להיות ישרה וכנה ומאמינה באדם. הגיל הנדרש — בין 19 ל-21. מקום המגורים הרצוי: תל-אביב."
★ ★ ★

חווה: את יכולה ללמוד המון על אהבה בטרמינס. בי אמת — אם לא תתני לטרט להסיק את דעתך.
★ ★ ★

לא רכרוכי, למען השם

כותב המכתב אל (1063/67) צריך, לדעתה, להיות בחור במלוא מובן המלה. שיהיה חברה/מן, רציני, מעל חוש הומור — כל התפרים ולמען השם, שאני, אנב, מאמינה בו חזק, שלא יהיה רכרוכי כבת. לא למטה מ-19 ולא למעלה מ-23. היא בת 18, בוגרת תיכון, ויש לה המון דם. גם לך? יופי, או שלח תמונה.
★ ★ ★

מתאימה לנ"ל

זה, אולי, טוב מדי כדי להיות אמיתי, אבל כנראה ש- בכל זאת הוא אמיתי, לפי הכתובת (1063/68):
"עציר בן 26 וחצי בדיוק, מטורף שבילה שמונה חוד- שים בבתיים בבית מטורפים, מעוניין להתכתב עם עלמה מתאימה לתנאים הנ"ל, על כל הנושאים, כולל טירוף."
★ ★ ★

יותר מדי מקשקשת

עכשיו תגידו לי מה הקודם משוגע יותר (1063/69):
"מה אומר לך, רותי, שגעון זה דבר לא טוב. נכון? אך כשהוא תוקף את מישהו, לא תמיד קל לנתקף להיחלץ...
"מה פתאום אני מקנאה? את באמת חושבת שאני לא מפרגנת לה? שיהיה לה לבריאות! אילו רציני גם אני... הייתי רוצה לראות אותה אחרי לידה, גיבורה גדולה! אבל זו תלד,

סיפור הבאלט הוא, באמת, פשוט ביותר. עלם מתאהב באשה נשואה, ולהיפך. לפניה הברירה לחזור אל בעלה בני-יורק, או להישאר עם העלם בפאריס. הבאלט נפתח בתמונה בה מצפה הנער לאשה בדירתו, אולם באמצע מת- פרצת חבורת יודים ועו מהרה מתרחשים במקום דברים עליוזים. הסצנה מגיעה לשיאה בקטע ריקוד לשניים, בה דד האמבטיה. הקטע כה נועז עד כי בריג'יט בארדו שי- ישבה במקום הכניד (בעלה לשעבר, ואדיס, בייס את ה- באלט), עצמה את עיניה מרוב צניעות.

לאחר מכן יש כמה תמונות שיחזור, בהן מעביר העלם נגד עיניו את התפתחות יחסיו עם הגברת. עוד כמה תמונות נועזות. הנער מחליט שהאשה לא באה, בולע גלד- לות רעל, ואז בדיוק באה הגברת. מאוחר מדי.

למחרת יצאו כל עתוני צרפת במאמרי מערכת, תבעו לדעת מדוע קיבלה הלהקה תמיכה ממשלתית על סך כ-15 אלף ל"י. היו כאלה שאיימו אפילו להביא את השאליתה בפני האסיפה הלאומית, ולהביא את העלמה בארדו כעדה. כעבור שבוע נאלצה המחשלה לבטל את הטובסידיה.
A propos סאגאן: פתח שואל את הפומה: "את מכירה את פראנטואז סאגאן?" הפומה: "כן. היא אוהבת יגוארסק."

כובע שחור ועיניים כחולות

פרח קצונה. כובע שחור, כנפי צניחה מוכספות ועיני- תכלת. בוגר שמינית. תשע-עשרה. (1063/70).
★ ★ ★

עצוב על הנפש

(1064/71):
"לרותי — האם ראתי פעם עץ עומד בשלכת? "ליד ביתי נטוע עץ אגוזי. ומדי פעם ניתק עלה צהבהב אחד מן העץ ונופל לארץ, וכמספר העלים היבשים, מספר השעות העצבות שלי. שעות ארוכות, עצובות ועגומות מאד...
"השחאה מוזרה, לא כן?
"כן, רותי, קצת עצוב על הנפש, ובשעות כאלה רוצים לכתוב למישהו, אולי יקל קצת, ובחתימי משום מה, כך. "ברגעים אלה של בדידות ואיש, בהם אפילו מי שמעורר יעזור תמיד אינו יכול להושיע, ואף האמונה — כן, כן, אמונה דתית — מנסה להתחמק ממני, זקוקה אני יותר מכל לאדם שבמכתביו יוציאני מהעצבות, השממוץ, ה- ריקנות...
"תשאלי רותי: למה כל ההקדמה הארוכה? כתבי דוגרי כמו כולם: אני בחורה בת... עם עינים... ושיער... רוצה להתכתב עם בחור נחמד על נושא... — פשוט וברור.
"אבל לא! באמת שלא איכפת לי מי זה יהיה, ורק כדי שלא יחשוב שיש לו עסק עם עלמה מזדקנת המיואשת כהתחיים, אגלה שלא מכבר השלמתי את העשור השני בחיי. ואולי אותו אלמוני אף יתאכזב לטובה.
"רותי! אם אומר אי-פעם: "כל כך טוב לני" אשלח לך חודה."

ציפור קטנה לחשה לי...

עליזה עולש העוסקת כעת בקוסמטיקה: "הגיע הזמן שקיבוצים יפתחו מכוני יופי. אם הם מתבנישים מן המלה, הם יכולים לקרוא לזה תרבות הגוף והחן, או משהו כזה. זה פשוט יעלה להם יותר בזול, בהתחשב עם מספר הקיבוצניקיות המבקרות אצל קוסמטיקאיות בחשאי...
הזמנתי כבר עתה את הביקוני שלי אצל יוספה מירר מוויניץ. יעקב חודורוב הפותחים, בימים אלה, את תורת כלי-הספורט שלהם. ימצאו גם כדורים לנערות: בנדי- יות וכדורים ספורטיביים מאנגליה... זמר הגולדן גייט הכושי, קלייד רידיק, שנסאד בארץ לאחר שחבריו עזבו: "פשוט אין חשק לעזוב את הארץ הזאת. הנערות כאן כל כך מכניסות אורחים... הערב הראשון במועדון ה- תיאטרון בלי מאורה גרא התנהל, בכל זאת, איכשהו. עד שתמצא מארחת מתאימה, דואגת לעניינים הצעירות חווה הנדריש... שמעתי במאי אחד, מספר על במאי אחד, יוסף (פפוי) מילוא, שהוא עובד לשאת את יהודית קורן הפהפיה... אגב, אלה שהיו מסלפנים עד עתה ירחל כהן, למשרד הקאמרי ומבלבלים לה את המוח, יוכלו לעשות זאת מעתה ישיר למועדון התיאטרון. היא תמצא שם גם במשך היום, בין השעות 11 עד 2, נדמה לי. אינני בטוחה שזה יזור לכם הרבה. הרקדן שלה מלהקת ויאן באבילה מאיים לבוא במאי."

אל תסתכלי עכשיו...

זו? אני מתה לדעת מה בדיוק קרה שם עם בעלה. מדוע נפרדו. בחור נחמד כזה! אומרים שהיא מתעסקת עכשיו עם כל מיני תעשיינים וקנים ועשיינים ואנשי או"ם... איכפת לני חרתי אם זה לא יתגסק בה... עכשיו היא לומדת לה צרפתית, הכלבתה...
"תשמעי, אני יודעת מה שאני אומרת. מזכירה תסם לא יכולה להרשות לעצמה תלבושות כאלה... והנעליים! הסתכלי על הנעליים, אבל פשוט הולכות לאיבוד על רגליים כמו שלה...
"מה, זה אצלך רגליים יפות? הן רק נראות כך על עקב... והעגילים האלה! באמת, אני שואלת אותך, היא לא נראית ולבארית? אל תסתכלי עכשיו, היא מביטה הנה...
"איי, מה אומר לך, הן מתנוננות, בסופו של דבר, כאלה. מה את חושבת? חכי, תראי עוד שנה-שנתיים, אז יהיה לה כבר קשה להסתיר את הקמטים סביב העיניים. אחז מה את מדברת! יש לה המון, הסתכלי פעם מקרוב וחדאי. אני מתארת לעצמי את זה יחד עם צבע השערות האמיתי שלה...
"מי, אני שואלת אותך, ירצה להתחתן עם אחת כזאת? אם היא תחתן אז זה יהיה עם איזה...
"הו, שלום תנה! לא ראיתי אותך. איזה מעיל משגע! את נראית נהדר. מה שלומך? חזירה שכמותך, הבסתח לבוא אלף פעמים ולא באת..."